

HỒI 784

Long Phù Hồ Phù

Lý Hiếu Cung nổi giận: “Các người như vậy là có ý gì? Thiếu soái và Từ tiên sinh là quý khách của Đại Đường, là minh hữu của Hoàng thượng, kẻ nào dám to gan mạo phạm?”

Nhan Lịch khoanh tay trước ngực, dựa vào bức tường phía sau Vũ Văn Thương, thần nhiên: “Đại lễ kết minh còn hơn hai canh giờ nữa mới cử hành. Một khi chưa kết minh, Đại Đường và Thiếu soái vẫn ở trong trạng thái giao chiến, là địch chứ không phải là bạn!”

Lý Hiếu Cung hai mắt rực hàn quang, chăm chăm nhìn Nhan Lịch, trầm giọng: “To gan! Người thân phận gì mà dám dùng giọng ấy nói chuyện với bốn vương?”

Độc Cô Phượng bật tiếng cười khanh khách vang như chuông bạc: “Gan của Hà Gian vương mới đúng là to đấy, dám cấu kết ngoại địch ý đồ hành thích Hoàng thượng!”

Lý Hiếu Cung biến sắc: “Ăn nói cẩn thận một chút, đừng có ngậm máu phun người! Bốn vương có phải người trung thành hay không, Hoàng thượng là người rõ hơn ai hết.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ cần nhìn thần thái của mấy cao thủ là biết ngay đối phương tự tin chiếm trọn thế thượng phong, lập tức hiểu rõ tình thế không ổn.

Vũ Văn Sĩ Cập ung dung xen vào: “Nếu Hà Gian Vương đã luôn miệng nói trung với Hoàng thượng, hãy dùng hành động chứng minh cho chúng ta đi!”

Đoạn gươm cao tay phải, hô lớn: “Long phù Hoàng thượng ở đây, thấy Long phù như thấy thánh giá, Lý Hiếu Cung hãy quỳ xuống nhận lệnh!”

Ánh mắt ba người đổ dồn về phía bàn tay Vũ Văn Sĩ Cập. Chiếc Long phù tạo hình độc đáo, đại diện cho quyền lực tối cao có thể điều động sai khiến tất cả cấm quân, ngự vệ trong Hoàng thành đúng là đang lấp lánh trong tay hắn.

Lý Hiếu Cung như sét đánh ngang tai, sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng tái mét không còn chút sắc máu, loạng choạng lùi sau. Nếu không phải Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đỡ hai bên, chắc hẳn y đã quỳ xuống đất rồi.

Khấu Trọng gay gắt: "Ta dám dùng cái đầu trên cổ đánh cược một ván với Vũ Văn Sĩ Cập người, lệnh phù này là do Vi công công giao ra chứ không phải Hoàng thượng đích thân ngự truyền!"

Từ Tử Lăng thâm thán phục trong lòng. Tất cả những ai có mặt ở đây bất luận địch hữu, chỉ có gã hiểu Khấu Trọng vì sao lại nói như vậy. Đầu đêm nay các gã vốn nắm chắc phần thắng, nhưng tình hình hiện giờ đã hoàn toàn đảo ngược. Một nước cờ sai sẽ thua cả ván cờ, mà nước cờ của Ma môn lại quá ư lợi hại.

Không ai trong các gã nghĩ đến Vi công công là người của Âm Quý Phái, lại càng không thể ngờ lão ta lại có thể lấy được cả hai đạo binh phù vô cùng quan trọng mà Lý Uyên luôn mang theo mình này. Long phù hiệu lệnh Cẩm quân trong Nội cung, Hồ phù chỉ huy hệ thống quân thành ngoại. Có Long Hồ lưỡng phù trong tay, chẳng khác nào khống chế được cả hai hệ thống quân binh của Lý Uyên tại Trường An!

Kế hoạch của Ma môn đúng là hoàn thiện hơn rất nhiều so với những mưu chước vội vã của Thiên Sách Phủ. Sự thực đã bày ra trước mắt, Ma môn không mất chút sức lực đã chiếm ưu thế tuyệt đối bằng độc chiêu phù thiên tử lệnh chư hầu. Long phù giao cho Vũ Văn Sĩ Cập dùng để đối phó với Khấu Tử hai gã, còn Hồ phù hẳn đã rơi vào tay Vi công công. Một vạn năm nghìn quân của Đường Kiêm không chừng đang được Vi công công triệu vào cung, cũng là một phần trong kế hoạch của lão ta và Loan Loan. Từ Tử Lăng tuy vẫn chưa hiểu rõ vai trò của đạo quân Lâm Sĩ Hồng, nhưng chắc chắn nó chỉ có thể làm thực lực của Ma môn mạnh lên hơn nữa.

Binh quyền tại Trường An hiện giờ đã rơi vào tay Ma môn, những chi phái khác gồm cả Kiến Thành và Nguyên Cát đều chỉ có thể là kẻ giơ đầu chịu báng, tình thế của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại càng thê thảm.

Đại họa đang châu chực trước mắt, một khi bị Vũ Văn Thương, Vu Sở Hồng mấy người đeo bám, cộng với mấy trăm cao thủ thân vệ của Lý Uyên, dù Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có khả năng thông thiên cũng không tránh khỏi nguy hiểm, lại thêm số phận của mấy ngàn người trong Thiên Sách Phủ!

Theo lý mà nói, kẻ phát Long phù lệnh cao thủ đối phó hai gã lẽ ra phải là Vi công công chứ không phải Vũ Văn Sĩ Cập. Dù tên này đã trở thành đại tướng được Lý Uyên sủng tín, so với một lão đầu thái giám như Vi công công thì hợp tình thế hơn, nhưng đó chắc chắn không phải là nguyên nhân mà Vi công công giao Long phù cho hắn.

Từ Tử Lăng lập tức tìm cách phán đoán. Chắc hẳn bởi Vi công công nghị gã vẫn đang mang nội thương nghiêm trọng, đi theo Khấu Trọng chỉ gây thêm gánh nặng mà không thể trợ lực. Hơn nữa lão hân còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải đích thân thực hiện không thể mượn tay người khác, có lẽ là việc trực tiếp khống chế một vạn năm nghìn đại quân trong tay Đường Kiệm!

Chính vì những nguyên do ấy, Khấu Trọng đã lên tiếng trước nhằm đánh lạc hướng đối phương. Chỉ cần Long phù vào tay Lý Hiếu Cung, y sẽ là người dễ dàng điều khiển cấm vệ quân hơn ai hết ngoài Lý Uyên.

Mấy cao thủ kia đều nghĩ Từ Tử Lăng đang bị thương, không có chút đề phòng gã. Sự chú ý của giờ đây đều tập trung cả lên Khấu Trọng, càng cho Từ Tử Lăng cơ hội ra tay.

Hai người tâm ý tương thông, mấy câu nói của Khấu Trọng gọi ngay cho Từ Tử Lăng cơ hội duy nhất có thể chuyển bại thành thắng. Lẽ tất nhiên, sau khi đoạt được Long phù, muốn đánh ra ngoài Diên Gia điện vẫn là chuyện khó hơn lên trời, song họ đã không còn chọn lựa nào khác nữa.

Nhan Lịch vẫn chưa quên nỗi nhục tối qua, ngược tay rút phất trường mâu sau lưng, hét lớn: "Ai có hứng nói lời thừa với người!" Đoạn xông ra quay ngược trường mâu, đợi đến nửa vòng mới hùng hổ nửa quét nửa bổ thẳng xuống giữa mặt Khấu Trọng.

Mấy người nhà Vũ Văn và Độc Cô, đối với hành động ra tay hùng hổ của Nhan Lịch đều như nhìn mà không thấy, không những không hề có ý tiếp tay mà Độc Cô Phượng còn lộ rõ vẻ miệt thị, thể hiện rõ thân phận cao ngạo của quý tộc đại gia, hoàn toàn xem thường Nhan Lịch xuất thân thảo mẫn.

Chỉ có cặp phu thê được gọi bằng mỹ danh Thần Tiên Quyển Thuộc Trữ Quân Minh và Hoa Anh là không để ý đến tiểu tiết, tức khắc lạng người sang mạn trái Khấu Trọng, áp trận cho Nhan Lịch.

Từ Tử Lăng trong lòng khẽ động, kéo Lý Hiếu Cung vẫn đang run lẩy bẩy về phía sau bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng, cố ý phô ra là bản thân vẫn chưa lành nội thương.

Khấu Trọng không thèm nhìn, Tĩnh Trung Nguyệt một chiêu bổ thẳng xuống cây trường mâu đang hùng hục khí thế công đến, miệng hét lên về phía Vu Sở Hồng: "Không những không phải lời thừa, mà còn liên quan đến sống chết của các ngươi đấy!"

"Keng!"

Vượt ngoài dự liệu của tất cả đối phương, một đao vẽ rất tầm thường của Khấu Trọng lại chặn đứng mũi thương của Nhan Lịch. Luồng Loa Hoàn kinh lập tức thấu mâu truyền vào, Nhan Lịch toàn thân rung bắn lên, cả người lẫn mâu vắng trở về chỗ cũ.

“Bộp!” một tiếng, Nhan Lịch đập vào vách cửa, tuy không ộc máu nhưng sắc mặt lập tức tái xanh. Một đao nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng của Khấu Trọng đã khiến hấn dính nội thương không nhẹ.

Hai đại cao thủ tiền bối Vũ Văn Thương và Vu lão bà không khỏi biến sắc mặt.

Vốn hai lão có ý để Nhan Lịch thử bản lĩnh Khấu Trọng trước, đợi sau khi nhìn rõ thực lực của gã rồi mới hiệp sức xông vào kích sát. Nào ngờ không những Nhan Lịch thảm bại mà Khấu Trọng còn như đã đạt đến chí cảnh đao pháp viên mãn vô hà, nhìn có vẻ là một đao nhưng thực chất lại là hai. Đao thứ nhất bằng thủ pháp tinh xảo tuyệt luân hóa giải đi mâu khí, đao thứ hai vô thanh vô tức mới là chân hung thực sự đối với Nhan Lịch, khiến hấn thụ nội thương trầm trọng.

Chữ Quân Minh phụ phụ bất ngờ đứng ngậy ra tại chỗ, Nhan Lịch sắc mặt tái nhợt, muốn nói nhưng không còn đủ sức.

Độc Cô Phượng cười khanh khách: “Con người người đứng là đến chết không đổi, tính mạng bản thân đã khó giữ, còn khoác lác đòi lo cho chúng ta!”

Khấu Trọng biết đối phương sắp sửa đồng loạt ra tay, bèn hoành đao đứng chắn trước mặt Từ Tử Lăng, lắc đầu cười rộ: “Nếu các người biết thân phận thực sự của Vi công công là sư bá của Loạn Loạn, Doãn Tổ Văn là sư đệ của Thiên Quân Tịch ứng, lại còn Loạn Loạn lúc này đang ở trong tầm cung của Hoàng thượng...”

Vũ Văn Thương hừ lạnh, quát: “Mấy lời xằng bậy ngươi cứ để dành đến âm gian mà nói với Diêm vương!” Đoạn vung tay đánh ra một chưởng.

Hàn khí tập mật ập đến. Khấu Trọng biết Băng Huyền Kinh của Vũ Văn Thương đã đạt đến hóa cảnh nên sớm vận công hộ thể, một mặt vẫn khoát tay: “Khoan đã, có thể để ta bàn giao một chuyện hậu sự với lão tiền bối không?”

Độc Cô Phượng khoái chí: “Khấu Trọng à, cuối cùng thì ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Vũ Văn Sĩ Cập lại đang chau mày ngẫm nghĩ mấy lời của Khấu Trọng, vội xen vào: “Mau nói đi!”

Khấu Trọng thở dài: "Chúng ta không những không hề ra tay giết Vũ Văn Hóa Cập mà còn để ông ta tự tận vì Trinh tẩu. Hai người được chôn cất ở một nơi bí mật mà chỉ có ta mới biết, bồi táng theo còn có bức họa mà Hầu Hi Bạch vẽ cho Trinh tẩu."

Vũ Văn Thương ngạc nhiên: "Người làm nhảm gì thế?"

Vũ Văn Sĩ Cập trái lại thốt lên vẻ kinh ngạc: "Trinh Tẩu? Người người nói có phải là Trinh phi?"

Khấu Trọng than vãn về khổ não: "Trinh tẩu trước đây bán bánh bao nhân rau thịt ở Dương Châu, là ân nhân cũng là người mẹ đầu tiên của ta và Tử Lăng. Ôi, nghĩ đến Người, mọi ân oán thù hận trong ta đều tan biến. Nếu không vì Trinh tẩu, chúng ta làm sao dám chọc giận tiểu sư di Phó Quân Tường, gây nộ cho Sư công? Phụng tiểu thư và Tường di quen thân, hẳn biết những gì ta nói là đúng sự thật?"

Độc Cô Phụng cười lạnh: "Không ngờ anh hùng nhất thế Khấu Trọng cũng có lúc vấy đuôi tội nghiệp như vậy, chết đến nơi rồi còn bày đặt cầu tình! Tình hình lúc này can hệ đến hưng vong của cả Đại Đường, mặc người dẻo miệng đến đâu, hôm nay cũng đừng hòng thoát chết!"

Lý Hiểu Cung đang định lên tiếng, nhưng Tử Lăng đã ngăn lại. Khấu Trọng bất chợt đổi giọng, ngữ khí bất chợt như già đi mấy tuổi: "Bệnh hen suyễn của lão phu nhân là do kỳ kinh bát mạch và thập nhị chính kinh có thay đổi lớn, họa đến kinh phế, qua năm tháng tích tụ đã tạo thành bệnh..."

Những lời này là Thân Y Mạc Nhất Tâm đã nói lúc chẩn bệnh cho Vu Sở Hồng, nay Khấu Trọng nhắc lại không sót một chữ. Độc Cô Phụng thất thanh "A!" lên một tiếng, hoa dung tái nhợt chằm chặp nhìn Khấu Trọng, lộ rõ thần sắc không dám tin.

Độc Cô Phụng và Vu lão thái cũng kinh ngạc nói không nên lời. Nhan Lịch gượng đứng vững lại, tay cầm kích chỉ vào Khấu Trọng, quát: "Đừng có nghe hấn yêu ngôn mê hoặc!"

Khấu Trọng bật cười lớn: "Giật mình rồi! Nhan tiểu tử ngươi nếu đã câu kết với Dương Hư Ngạn và Liệt Hà, chắc chắn không phải người đáng tin. Người có hiểu những gì ta vừa nói khi nãy không? Người lấy tư cách gì mà chen vào?"

Trữ Quân Minh lộ rõ thần sắc suy nghĩ, trầm giọng: "Thiếu soái có thể nói rõ ràng hơn không? Long phù trên tay Vũ Văn tướng quân đúng là do Vi công công chuyển cho."

Khấu Trọng nói với Vũ Văn Sĩ Cập: "Ta thắng rồi, cái đầu trên cổ giữ được rồi! Sở dĩ ta dám dùng cái đầu trên cổ bảo đảm vì không ai rõ hơn ta thủ đoạn của Ma môn. Nếu các người vẫn chưa tin, có thể phái ai đó đi cầu kiến Hoàng thượng. Ta dám dùng đầu đánh cược một lần nữa, bảo đảm không thể gặp được!"

Vũ Văn Thương im lặng từ nãy chợt lên tiếng: "Thiếu soái đừng có hù dọa chúng ta!"

Ngữ khí của lão đột nhiên trở nên khách khí, hẳn là vì đã chắc chắn Khấu, Từ hai gã không giết chết Vũ Văn Hóa Cập, thậm chí lại có ơn an táng. Khấu Trọng nói ra quan hệ với Trình tẩu, người mà cả Vũ Văn Thương và Vũ Văn Sĩ Cập đều biết rõ lai lịch xuất thân. Hơn nữa anh hùng biết anh hùng, Vũ Văn Thương rõ hơn ai hết Khấu Trọng không phải là người có thể cầu xin lòng thương hại, lòng tin vào gã chợt tăng lên mấy phần.

Từ Tử Lăng xen vào: "Người của Đường Kiệm vào cung đối gác phải chăng do Vi công công thay Hoàng thượng truyền Chiếu chỉ?"

Lý Hiếu Cung lên tiếng: "Đúng là như vậy!"

Khấu Trọng nói như chém đinh chặt sắt: "Sự việc bây giờ đã trở thành đơn giản! Chúng ta khống chế Nhan tiểu tử, các vị cử ra một người đi gặp Hoàng thượng, mọi chuyện sẽ được vạch trần. Ta không phải là ác ngôn hù dọa, nếu gian kế của Ma môn thành công, không những các vị không còn chỗ đứng ở Trường An mà hậu quả đối với cả dòng họ các người còn không thể tưởng tượng nổi. Với tác phong từ trước đến giờ của Ma môn, nhất định chúng sẽ biến Hoàng thượng thành bù nhìn rồi nhổ tận gốc tất cả những thế lực trung thành với Hoàng thượng, Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt chính là hai đối tượng đầu tiên!"

Độc Cô Phượng chau mày: "Làm như vậy đối với Khấu Trọng người thì có lợi gì chứ?"

Khấu Trọng ung dung cười: "Lợi vô cùng, trước hết bởi ta không cần làm Hoàng đế lão tử gì đó, tất cả là Thế Dân tiểu tử thay mặt. Thứ đến là ta có cơ hội thống lĩnh toàn quân Trung thổ, quyết sống mái một trận với Hiệt Lợi tiểu tử. Không giấu gì các vị, có lẽ các vị vẫn tưởng có thể dễ dàng làm gỏi được Khấu Trọng này, nhưng thực tế Tử Lăng không hề bị thương. Nếu gã ra tay trong khi các vị không phòng bị, lại được ta đây phối hợp, sẽ không khó đoạt Long phù trên tay Sĩ Cập huynh, không tin các vị cứ để Lăng thiếu biểu diễn vài chiêu!"

Khấu Trọng chưa dứt lời, Từ Tử Lăng đã vụt ra thi triển Áo Ma thân pháp, bất thành linh xuất hiện bên sườn Vũ Văn Sĩ Cập, vung tay chụp tới.

Vũ Văn Sĩ Cập kinh hãi không kịp phản kích, vội dịch sang bên cạnh.

Vũ Văn Thương tỏ rõ bản lĩnh lâm nguy không loạn của nhất phiệt chi chủ, song chưởng hờm sẵn Băng Huyền Kinh lạnh buốt đẩy ra. Mắt nhìn có vẻ sắp đánh trúng Từ Tử Lăng, nào ngờ gã lại nghịch chuyển chân khí, nhanh như chớp xoay người đến trước mặt Nhan Lịch.

Nhan Lịch giật bắn mình, gắng gượng giơ mâu, nhưng Từ Tử Lăng đã tức thì tách ra. Khi gã lui trở lại bên Khấu Trọng, Nhan Lịch mới ử đột ngồi bệt xuống, thì ra đã bị điểm trúng huyết đạo.

Tất cả các cao thủ đương trường đều biến sắc mặt, cả Khấu Trọng cũng không ngoại lệ.

Vũ Văn Thương càng không thể nào tin nổi, rõ ràng lão đã đánh trúng Từ Tử Lăng, không ngờ đối phương chỉ xoay người một cái đã hoá giải hoàn toàn Băng Huyền Kinh chí cao vô thượng. Võ công như vậy, đúng là chỉ có trong truyền thuyết!

Giọng Khấu Trọng lại sang sảng vang lên: "Các vị đã thấy rồi chứ? Chúng ta kiên trì lập trường dĩ hòa vi quý mới nói với các vị nhiều lời như vậy. Nếu Tần vương đăng vị, không những Trung thổ được thống nhất, thiên hạ thái bình yên ổn mà Độc Cô, Vũ Văn nhị phiệt vì lập đại công sẽ tiếp tục thịnh đạt trường cửu. Nói cho ta biết, thiên hạ lúc này ai có tư cách làm Hoàng đế hơn Tần vương đây?"

Lý Hiếu Cung nghiêm trang: "Thiếu soái đến gặp Hoàng thượng, chỉ một lòng muốn khuyên Người dừng lại, tránh cuộc thảm biến cung đình ngày mai!"

Khấu Trọng thầm thở phào một hơi. Đúng là gã không có ý định giết Lý Uyên, nhưng Kiến Thành, Nguyên Cát thì vẫn quyết không tha. Những gì Lý Hiếu Cung nghĩ thực ra chỉ đúng có một nửa.

Vu Bà Tử gắng ho một tiếng, khàn giọng: "Lão đây không nghi ngờ lời của Thiếu soái, nhưng dù Vi công công có Loan Loan trợ giúp, muốn khống chế Hoàng thượng một cách vô thanh vô tức lúc này vẫn là chuyện không thể. Đêm nay tình hình đặc biệt nên Hoàng thượng và chúng ta đều đã đề cao cảnh giác, Đới đao thân vệ không rời đi nửa bước, với những người này thì Vi công công không thể nào mua chuộc. Chỉ cần có tiếng động lạ, thân vệ bốn phía sẽ ủa đến tiếp viện, Vi công công tuyệt đối sẽ không có cơ hội."

Khấu Trọng nhăn trán suy nghĩ, đoạn hỏi: "Hoàng thượng có lên giường đi nằm không?"

Vũ Văn Thương trả lời: "Địch thân ta đưa Hoàng thượng ra ngoài cửa tấm thất, sau đó đến lượt thân vệ bố trí thành nhiều lớp bảo hộ. Nếu không phải là Hoàng thượng đích thân

triệu kiến, cả Vi công công cũng không được bước vào cửa. Thống lĩnh thân vệ là Lý Phàm, con người hần thông minh cẩn trọng, sẽ không dễ bị lừa đâu.”

Khấu Trọng vò đầu: “Điều này thật khó hiểu!”

Thái độ của gã đã gây được rất nhiều thiện cảm của Trữ Quân Minh phụ phụ, Hoa Anh bèn nghĩ hộ gã: “Tối nay hầu hạ Hoàng thượng không phải là Doãn Đức phi, Âm Quý Phái hẳn không có cách nào lấy được quân phù!”

Chỉ nghe cũng biết nàng ta đã nghiêng về phía Khấu Trọng mấy phần. Tối nay có thể nói gã đã thi triển hết khả năng thuyết khách, từ đánh thép biện luận, hạ giọng khẩn thiết đến dùng uy nạt nộ. Tất nhiên sự phối hợp của Từ Tử Lăng cũng vô cùng quan trọng, nếu không chúng tổ bọn gã có thực lực, chưa chắc mấy cao thủ coi mạng người như rác này đã chịu hợp tác.

Từ Tử Lăng chợt rung mình: “Tối nay là Quý phi nào hầu hạ Hoàng thượng vậy?”

Độc Cô Phượng vẫn ngây ngẩn nhìn Khấu Trọng, miệng lẩm bẩm như nói mê: “Là Thanh Quý nhân mới được Hoàng thượng nạp vào cung. Ta đã khám xét kỹ cô ta, tất cả đều không vấn đề gì. Chà, cả nô gia cũng bắt đầu tin các người rồi!”

Cả hai gã cùng thất thanh thốt lên “Bạch Thanh Nhi!”

Vũ Văn Thương, Vu Bà Tử, Độc Cô Phong mấy người đều nhất loạt biến sắc mặt.

Khấu Trọng vỗ trán, thở hắt ra: “Thiên tính vạn toán thế nào lại để lọt ả!” Đoạn tả lại tướng mạo Bạch Thanh Nhi, Độc Cô Phượng nhất nhất gật đầu.

Đến khi gã giải thích rõ lai lịch xuất thân của ả, Vu Sở Hồng đứng phắt dậy hét lớn: “Ta phải đi xem thế nào!”

Vũ Văn Thương chợt gằn giọng: “Khoan đã!”

Chúng nhân ngạc nhiên đổ dồn ánh mắt về phía lão. Vũ Văn Thương trầm giọng: “Sĩ Cặp, trao Long phù cho Thiệu soái!”

Vũ Văn Sĩ Cặp lúng túng: “Chuyện này...”

Vu lão thái giơ ngón tay cái về phía Vũ Văn Thương, tán thưởng: “Làm tốt lắm! Thiệu soái lấy đức báo oán, chúng ta còn có gì phải nghi ngờ! Hà Gian vương càng là bậc trung nghĩa, Sĩ Cặp ngươi còn chần chừ cái gì?” Đoạn quát lớn: “Còn không làm theo ý cha ngươi đi!”

Vũ Văn Sĩ Cập rùng mình như hạ quyền tâm, rảo bước lên hai tay trang trọng trao Long phù cho Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười lên ha hả, nhận lấy Long phù, cũng chẳng buồn nhìn đưa luôn cho Lý Hiếu Cung, cao giọng: "Ta thay mặt Tần vương chân thành cảm tạ các vị! Mục đích của chúng ta không phải tranh danh đoạt lợi mà là vì thiên hạ chúng sinh, vì vinh nhục của Trung thổ. Trước hết chúng ta phải làm rõ tình hình, sau đó dùng cách thích đáng nhất đến tẩm cung cứu giá. Hà Gian vương xin hãy chủ trì hành động!"

Lý Hiếu Cung nghiêm trang: "Xin nhận lệnh!" Vũ Văn Thương vội vã: "Cứu người như cứu hỏa! Dựa vào thực lực của chúng ta, việc gì phải sợ lũ tiểu yêu Ma môn!"

Khấu Trọng gật mạnh đầu: "Vũ Phiệt chủ đã ra sức, kế hoạch của chúng ta tất sẽ thành công. Trước tiên chúng ta hãy bí mật bao vây chặt tẩm cung, liên lạc với Lý Phàm rồi cứ thế công thẳng vào, các vị thấy thế nào?"

- o O o -